

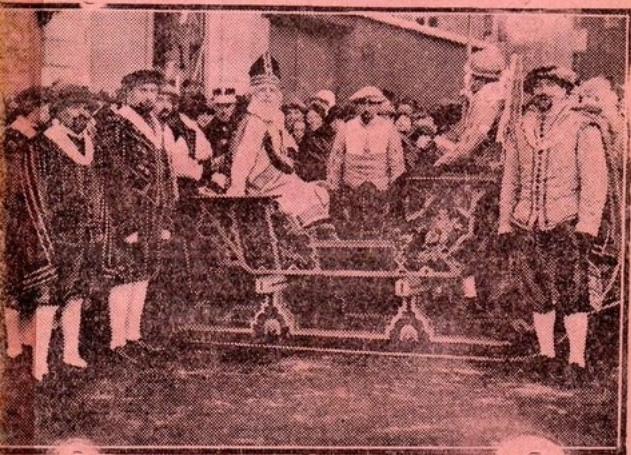
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Tweede druk.

Nr. 140.

A. HANS.

Sinterklaas te Mechelen

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Nr 140.

SINTERKLAAS TE MECHELEN.

I.

— Kom maar binnen, mijnheer Woud, zei boer Dewijn.

Aan de keukendeur stond een zonderlinge man. Hij was klein van gestalte, maar had een groot hoofd. En van onder een breeden hoed hingen lange haren. En wat had die mijnheer Woud een raar gezicht! Sommige menschen beweerden, dat ze er bang van waren.

De kinderen, die op boer Dewijn's hoeve, dicht bij den haard zaten, keken echter heelemaal niet verschrikt naar den kleinen wonderlijken man.

— Hij zal vertellen, fluisterden ze elkaar toe.

— Zet u bij 't vuur, mijnheer Woud ! noodigde de boerin. 't Is koud van avond.

— Ja, 't is koud, erkende de bezoeker. 't Wintert... Ik heb geschilderd op den Vosberg... een gezicht op Mechelen, maar ik; moest dikwijls mijn armen over de borst slaan om mijn handen te verwarmen. En nu kom ik hier tot het tijd is voor de tram.

— Dat is heel goed, zei boer Dewijn. 't Is geen weer om buiten te schilderen...

— Ik breng een wintergezicht op mijn doek. De sneeuw ligt over het land en ik moet de gelegenheid nemen als ik kan.

— Een warm potje koffie zal u smaken, sprak de vriendelijke boerin.

En ze schonk den geurigen drank in voor mijnheer Woud, die hier zeer welkom bleek.

— Ja, 't zal smaken, zei de schilder. Ik zou verkeerd spreken als ik 't anders zei. Kinderen hebt ge wel eens gehoord van den jongen die alles verkeerd zei? Neen, hé? Wel, wacht als ik mijn koffie gedronken heb, zal ik u dat eens vertellen...

Vroolijk keken de kinderen elkaar aan...

En weldra begon mijnheer Woud :

— Jan was een domme jongen. Hij deed zelden iets goeds. Eens moest hij voor zijn moeder naar den mulder om een zakje meel : « Jan », sprak moeder. « Ik bind den zak om uw hals, en zeg het nu dik-

wijls onderwege : « een zakje meel, een zakje meel ». Anders zijt ge uw boodschap vergeten, als ge aan der molen komt ». Zoo Jan trok heen en herhaalde bij zich zelf : « Een zakje meel, een zakje meel ». Hij kwam voorbij een veld, waar een boer graan zaaide. De boer verwachtte van Jan een goeden dag. Maar hij hoorde den jongen zeggen : « Een zakje meel ». En de boer, meenend dat Jan hem maar één zakje meel toewenschte van al dat zaad op den grooten akker, werd kwaad en riep :

— Eén zakje meel, deugniet ! Zeg liever, dat ge er m duizend toe wenscht.

— Goed, zei Jan, ik wensch er u duizend toe.

Maar nu had hij moeders boodschap vergeten en onthield hij alleen de woorden van den boer. En voortgaande, herhaalde hij : « 'k Wensch er u duizend toe ». Een beetje verder zag hij een herder die met een wolf vocht, welke een schaap wilde rooven. En de herder hoorde Jan zeggen :

— 'k Wensch er u duizend toe.

De wolf werd juist dood geslagen en nu keek de herder woedend naar Jan en snauwde :

— Ha, ge wenscht me duizend van die wreede wolven ! Hoe leelijk van u ! Het doode beest kan niemand meer kwaad doen. Zeg dus liever, dat ge blij zijt !

— Goed, antwoordde Jan, ik ben blij.

Al het andere was weer vergeten en de domme jon-

gen stapte voort, herhalend : « Ik ben blij, ik ben blij » !

Hij kwam een begrafenisstoet tegen en de menschen, die bedroefd volgden, hoorden Jan zeggen : « Ik ben blij, ik ben blij ».

Een man kwam uit de rij. En hij pakte Jan vast en bromde :

— Hoe gemeen van u, blij te zijn, omdat onze gebourvrouw dood is en haar man weenend achter de kist gaat. Zeg toch liever dat ge hem beklaagt.

— Goed, hernam Jan gewillig, ik beklaag hem.

En hij zette zijn weg voort nu bij zich zelf mompend : « Ik beklaag hem ».

Ja, maar dan ontmoette hij een bruiloft. En het jonge paar, dat pas getrouwd was, wandelde gelukkig en vroolijk vooraan. En familie en kennissen volgden welgezind. O, wee, daar hoorden ze Jan zeggen : « Ik beklaag hem, ik beklaag hem ».

Een broer van de pas getrouwde vrouw, wilde den knaap afranselen en tierde :

— Wat durft ge zeggen, schelm ? Ik beklaag hem. Ha, ge beklaagt den man, die met mijn zuster getrouwd is. Ge bedoelt dus dat hij ongelukkig zal zijn, en dat mijn zuster een lastige, booze vrouw is. Haar man weet het wel beter. Zeg liever dat ze samen gelukkig zijn.

— Goed, stemde Jan toe, ze zijn gelukkig.

En hij spoedde zich heen. En nu sprak hij maar telkens : « Ze zijn gelukkig, ze zijn gelukkig ».

Bij het dorp stond een huis in brand. De menschen deden hun best om het vuur te blusschen. De eigenaar van het huis, zijn vrouw en kinderen klaagden luid. Jan keek toe, maar om zijn boodschap niet te vergeten, rammelde hij de laatste gehoorde woorden af : « Ze zijn gelukkig, ze zijn gelukkig ! »

— Wat, riep een omstaander uit, durft deze straat-slijper nog zeggen, dat die menschen gelukkig zijn, nu ze alles verliezen ! Hem zoo bespotten, dat is laag ! Ha, wensch liever met ons, dat het vuur uitgaat.

— Goed, zei Jan, ik wensch da het vuur uitgaat. Maar hij verliet de plaats, want velen keken kwaad naar hem.

— Ik wensch, dat het vuur uitgaat, herhaalde Jan, ik wensch, dat het vuur uitgaat.

Doch dat hoorde een smid, die de meeste moeite had gehad om zijn haard te ontsteken, vanwege de slechte kolen. Hij meende dat Jan hem nu nog voor den gek hield.

— Deugniet, tierde hij, ge wenscht, dat het vuur uitgaat, nu ik eindelijk, na een half uur, een vlammetje in mijn haard heb. Beken liever, dat ge een schavuit zijt.

— Goed, brabbelde Jan. En hij trippelde weer verder, luid de laatste les opdrillend : « Ge zijt een schavuit, ge zijt een schavuit ».

Daar kwam de boschwachter, die de wildstroopers nazette. En hij hoorde Jan zeggen : « Ge zijt een schavuit, ge zijt een schavuit ».

De boschwachter geloofde, dat de knaap hem uitschold.

— Ha, ik ben een schavuit, raasde hij. Gij zijt zeker een strooper, die ons wild wil stelen en nu mij haat. Ik zal u eens afranselen. Ja, ge zijt een strooper.

Jan maakte zich uit de voeten, maar toch dreunde hij de woorden van den jachtwachter op : « Ge zijt een strooper, ge zijt een strooper ! »

En nu kwam hij den rentmeester van het kasteel tegen. Die rentmeester moest van de boeren de pacht innen en vroeg er voor zich zelf gewoonlijk eieren en boter en andere lekkere dingen bij. De boeren gaven die, omdat de rentmeester hen kon doen verhuizen. Ze zeiden zoo onder elkaar dikwijls, dat de rentmeester hen stroopte. Maar nu hoorde die rentmeester Jan openlijk zeggen : « Ge zijt een strooper, ge zijt een strooper ! »

— Wat durft ge me verwijten, mij, een machig man ! keef de rentmeester. Ha, ik ben een strooper ! Zeg liever, dat ge verdient in de gevangenis te zitten.

— Goed, zei Jan, ge verdient in de gevangenis te zitten, en hij zette het op een loopen, omdat de rentmeester zoo boos keek.

En nu ontmoette hij den burgemeester. Hij was te dom, om den braven overste van het dorp te groeten, maar wel zei hij : « Ge verdient in de gevangenis te zitten ».

— Manneke, zeg, wat manieren hebt gij nu ? vroeg de burgemeester.

Maar Jan bleef niet staan en had weer een andere les geleerd : « Wat manieren hebt ge nu ? »

En daar hoorde hij hoe een vrouw een bedelaar weg zond.

— Wat manieren hebt ge nu ? klonk het uit Jans mond.

De vrouw meende, dat de jongen dit tot haar zei en werd boos.

— Waarlijk arme menschen help ik, zei ze. Maar zeg liever, dat die vent een luiaard is.

— Goed, stemde Jan gewillig toe: « Die vent is een luiaard ».

En aan een winkel ontmoette hij den knecht van het kasteel, die Jan hoorde zeggen : « Die vent is een luiaard ».

— Ik een luiaard ! schreeuwde de knecht. Van 's ochtends tot 's avonds is het draven voor den baron en de barones. Nu ben ik aan den winkel, om boodschappen. En, zeg eens, dit zakje moet vol en 't zal zwaar zijn ook !

— Goed, herhaalde Jan, dit zakje moet vol en 't zal zwaar zijn...

En eindelijk kwam hij aan den molen.

— Dit zakje moet vol en 't zal zwaar zijn, brabbelde Jan, de woorden van den kasteelknecht na.

— Wel, wel, ditmaal heeft Jan zijn boodschap niet vergeten, sprak de mulder. Zeg, dat mag wel een wonder heeten.

— Goed, dat mag een wonder heeten, zei Jan.

— Ha, ge erkent, dat ge niet van de slimsten zijt, sprak de molenaar. Zeg eens, dan heb ik hoop dat het beter zal worden.

De mulder vulde den zak met meel.

Maar Jan had weer zijn laatste woorden onthouden en zei dom weg :

— Ik hoop, dat het beter zal worden.

— Wat durft ge daar vertellen, deugniet ! Moet mijn meel beter worden ! Het beste meel van de streek ! Vooruit mijn molen af ...

En het scheelde niet veel of Jan rolde van alle treden...

Hij kwam toch met zijn meel thuis na al die rare ontmoetingen....

— — — — —
Zoo vertelde de heer Woud, en niet alleen de kinderen, maar ook boer en boerin Dewijn hadden met genoegen geluisterd.

— Wel, wel, mijnheer Woud, waar haalt ge 't allemaal vandaan ? vroeg vrouw Dewijn.

— Grootmoeder-zaliger heeft me veel verteld, antwoordde de schilder. Ik ben nog niet groot, en als kind was er geen groei in mij. De jongens noemden me den kabouter. En ze plaagden me veel. Zoo bleef ik maar van de straat. Grootmoeder had medelijden met me en nam mij uren bij haar. En dan vertelde ze. Als kind heb ik veel geleden. 't Is zoo onrecht-

vaardig iemand te bespotten of te plagen, omdat hij een gebrek heeft. En er wordt nog al eens achter me geroepen, maar nu geef ik er niet meer om.

— 't Is leelijk ! zei boer Dewijn.

— Ik stoer er me niet aan. Als ik maar schilderen mag. En och, ik heb ook veel vrienden, zooals gij.

— We weten, dat ge een doorbrave mensch zijt, sprak bazin Dewijn.

— Tut, tut, waarom zouden de menschen het elkaar lastig maken. Christus heeft het ons geleerd den naaste te beminnen en hem wel te doen.

— Ge moet op Kerstavond komen, dan bakken we koeken, zei vrouw Dewijn.

Ze wist, dat Woud geen familie meer had, en te Mechelen eenzaam op een kamer woonde. Ze deed hem gaarne een genoegen.

— Wel, bazin, dat aanvaard ik met plezier, antwoordde de schilder. Maar doe dan niet als Trien !

De kinderen keken schielijk op. Ze merkten, dat er nog een vertelling zou volgen.

— Trien, vervolgde heer Woud, was de vrouw van Teun, den schoenlapper. En Teun at toch zoo gaarne pannekoeken, maar zijn vrouw gaf er niet om. Zekeren dag begon Teun al van 's morgens te vragen, dat Trien koeken zou bakken.

— Ik heb geen pan ! snauwde Trien.

— Ik zal er een koopen in den ijzerwinkel, sprak Teun.

— Zoo'n pan kost te veel geld. En zwijg nu over die koeken en werk voort.

Maar een beetje later trommelde Teun op zijn lijf en zuchtte :

— Mijn buik grolt om pannekoeken. O, als ik er geen krijg, word ik ziek.

— Ik heb geen pan ! bromde Trien weer. Zwijg en werk !

Maar Teun kon niet lang zwijgen.

— Als ik geen pannekoek krijg, werk ik niet meer, rep hij uit, en hij smeed zijn hamer neer. O, overal zie ik pannekoeken in mijn gedacht. Al die zolen worden in mijn verbeelding pannekoeken.

— Wel, bijt er dan in en gij zult denken, dat ge pannekoeken eet.

— Vrouw, spot niet met me ! Ik zal naar bed moeten van flauwte, als ge geen pannekoeken bakt.

— Maar ik heb geen pan en geen geld om er een te koopen.

— Ik zal de pan van Trees, onze buurvrouw, leenen.

Nu kon Trien niet meer weigeren. En Teun ging bij Trees de pan vragen en kreeg ze. Blij kwam hij er mee binnen. Brommend begon Trien het deeg te beslaan. Ze besloot zooveel pannekoeken te bakken, dat Teun er zich ziek van zou eten. Dan vroeg hij zeker in lang naar geen pannekoeken meer. En Trien bakte en ja, ze bakte zooveel, dat de pan op het heete vuur sprong en er een groot stuk uit viel.

Teun at niet met zoo'n smaak, als hij gedacht had.
Wat zou Trees zeggen van haar gebroken pan?

Na het maal zei Trien:

— Draag nu de pan terug.

— Neen, dat moet gij doen! beweerde Teun.

— Gij hebt ze gehaald!

— Maar gij hebt ze gebroken!

En geen van beiden durfde de pan naar de buurvrouw brengen.

— Weet ge wat, zei Teun. Wie van ons het eerst spreekt, moet de pan terug brengen.

Dat is goed, antwoordde Trien en ze nam zich vast voor te zwijgen als een visch.

Wat later trad Trees binnen. Ze hoopte zeker wel op eenige pannekoeken voor het gebruik van haar pan.

— Krijg ik mijn pan? vroeg ze.

Maar niemand zei wat. Trien liet haar spinnewiel ronken en Teun klopte vervaarlijk met zijn hamer als herstelde hij de schoen van een reus.

— Waarom spreekt ge niet? vroeg Trees, maar ze kreeg geen antwoord.

Trees werd bang, liep naar buiten en zei, dat de schoenmaker en zijn vrouw betooverd waren. De bakker kon dat niet gelooven. Teun had een paar schoenen in den maak en de bakker ging binnen en zei:

— Teun, ik zal Zaterdagavond toch zeker mijn schoenen hebben?

Maar Teun antwoordde niets en hamerde voort

en Trien deed of ze niets hoorde en niemand zag.
Geen van tweeën keek zelfs op.

Ja, die menschen moesten betooverd zijn. En de dorpelingen haalden uit het bosch een wonderdokter om Teun en Trien te genezen. Die man kwam, zei allerlei rare woorden, draaide op zijn hielen, maakte gekke gebaren, maar 't hielp geen zier. Teun en Trien zwegen en zagen nog niet naar den raren kwant.

Toen nam de wonderdokter een kan water en stillkens liet hij het vocht in Triens hals druppelen. Niet lang kon de vrouw dat uithouden en nijdig riep ze:

— Moet dit getreiter nog lang duren?

De dorpelingen die naar binnen keken, schoten in een luiden lach, maar nog vroolijker werden ze. Want Teun smeed zijn hamer neer en riep:

— Trien, gij moet de pan terug brengen. Ge hebt het eerst gesproken.

Nu hoorden de dorpelingen wat er gebeurd was. Trien bracht de pan terug.

— Onnoozel schaap, moest ge daarvoor zoo'n spel maken? vroeg Trees. Koop een nieuwe pan voor mij en alles is effen.

En zoo moest Trien toch naar den ijzerwinkel. En de menschen vonden het leelijk, dat ze geen koeken wilde bakken, als Teun er zoo'n zin in had. Voortaan kon de schoenmaker er eten, als hij er om vroeg.

pan niet breekt, al zullen er veel koeken gebakken worden, zoodat ieder naar hartelust kan eten.

— Wel, ik dank u hartelijk voor uwe uitnoodiging en ik zal voor een kerstverhaal zorgen, verzekerde de heer Woud. Maar nu is het tijd voor de tram.

— Ernest, ge kunt zoo ver mee gaan en in de transactie hooren of het pakje van den kleergoedwinkel uit Boom is megekomen, zei vrouw Dewijn tot een knaap van veertien jaar.

De anderen kinderen waren heel wat jonger. Maar Ernest was geen zoon van Dewijn. Hij had eerst zijn vader en in het begin van 't jaar zij moeder verloren en woonde nu op de hoeve als knechtje. Hij werd echter als een eigen kind behandeld. Gewillig was hij dadelijk gereed voor vrouw Dewijn de boodschap te doen.

Mijnheer Woud nam minzaam afscheid en stapte met Ernest heen.

— Ge woont wel gaarne bij boer en boerin Dewijn? vroeg mijnheer Woud.

— O, ja, mijnheer. Maar ik peins zoo veel aan Lea mijn zuster. Die is bij tante Zila niet zoo goed. Ze moet heele dagen werken. Ze mag nooit spelen. En tante bromt altijd. O, kon Lea bij mij komen! Maar ze is nog te jong om boerenmeid te zijn. Ze is pas twaalf jaar oud.

— Ze gaat toch naar school?

— Neen...

— Maar ze moet van de wet.

— Neen tante's huis staat te ver van de school. O, Lea zou wel willen gaan, maar ze mag niet. Als ik Lea was, liep ik er weg.

— En dan?

Maar dat wist Ernest zelf niet.

— 'k Zor tante ook slaan als ze mij sloeg, hernam hij. En ik zou niet willen werken.

— Neen, zoo moogt ge niet spreken, vermaande de heer Woud. Met onwilligheid of geweld, is er niets te winnen.

— Maar tante Zila is zoo onrechtvaardig... Praats genoeg tegen een kind, maar zelf is ze benauwd van den donker. Ze durft 's avonds haast niet naar den stal te gaan, om de koe eten te geven. Dikwijls moet Lea het doen.

't Zal misschien aler beteren dan ge denkt. Houd maar moed sprak de schilder.

Ze kwan en aan de tramhalte, waar de steenweg Antwerpen-Mahele dien van Rumpst naar Duffel kruist. 't Duurde niet lang of de tram verscheen. Het pak voor vrouw Dewijn was mee. Mijnheer Woud groette minzaam Ernest en stapte in.

II.

— Wat komt die gek hier doen? bromde vrouw Zila Lansen.

Ze zat met een meisje van twaalf jaar in de keuken. Het kind stopte kousen, waarin gaten waren.

Vrouw Lansen, die weduwe was werkte veel voor anderen en het kind moest haar helpen. Dit meisje was Lea, het zustersje van Ernest, en dus ook een weeze. Tante Zila, die met een broer van de moeder der kinderen, getrouwd was, had Lea in huis genomen. 't Was niet uit medelijden. O, neen, zoo goed van hart, had ze zich nooit betoond. Ze liet Lea werken, ze gebruikte haar als meid en had veel van het arm kind.

Vrouw Lansen had door het raam den schilder Woud bemerkt. Hem noemde ze een gek. Had ze echter maar zooveel verstand, doch vooral zooveel barmhartigheid bezeten als de kleine man met het groot hoofd en het lang haar!

— De vent komt naar ons, bromde Zila. Wat zaken heeft hij hier.

Mijnheer Woud klopte en trad binnen. Vriendelijk zei hij goeden dag. Vrouw Lansen gromde iets, doch bood den bezoeker zelfs geen stoel.

— Vrouw Lansen, ik wil u eens wat vragen, zei de heer Woud. Zondag komt Sinterklaas, die goede kindervriend, te Mechelen aan op een schip. En dan zal hij aan de Dijlebrug in een rijtuig of een slede stappen en door de stad rijden. Hij wil de zieke kinderen in het hospitaal bezoeken en ook aan de gezonde geschenken geven. Mag Lea met haar broer mee gaan naar Mechelen om Sinterklaas te zien?

— Neen, antwoordde vrouw Lansen.

Lea's gezicht, dat eerst verhelderde, werd dadelijk weer donker. Maar de weeze hield toch hoop, want de heer Woud vervolgde:

— Ik zal haar tram betalen. En ik zal haar en Ernest aan de tram bij de Kathelijne poort afhalen en altijd bij hen blijven. En 's avonds zet ik ze weer terug op de tram. Ge hoeft dus niet ongerust te zijn.

— Lea gaat niet naar Mechelen... hernam vrouw Lansen stug.

— Maar Sinterklaas komt nu opzettelijk voor de kinderen.

— Lea gaat niet naar Mechelen.

De weeze kreeg de tranen in de oogen. Tante Zila zag dit en werd nog nijldiger.

— Ge moet haar niet komen opstoken. Lea is al lastig genoeg! snauwde ze tot Woud.

— Maar ik kom het kind toch niet opstoken!

— Ja, ja... Nu wordt ze weer voor eenige dagen ontevreden! Ge hebt u met ons niet te bemoeien.

— Ik gun het kind gaarne wat plezier.

— Ze gaat niet naar Mechelen. Hoe dikwijls moet ik het nog zeggen! schoot vrouw Lansen uit. Al dat beslag van Sinterklaas!...

— Lea, laat me eens even met uw tante alleen, vroeg de heer Woud.

Lea stond op, maar vrouw Lansen greep haar bij den arm en beval:

— Blijven zitten en voort werken. En gij, moeial,

met uw waterhoofd, daar is de deur ! riep ze tot den schilder.

— Als ge begint te s'helden...

— Ja, en ik zou u nog buiten rans den ook ! Zult ge nu vertrekken ? Ze moesten u naast Sinterklaas in een slede zetten ! Wat zouden ze te Mechelen lachen ! Gij op Lea en Ernest passen ! Ge zijt maar zoo groot als zij. En laat ons nu alken.

De heer Woud zei niets meer. Waarom te twisten met deze ongemanierde, ruwe vrouw ? Hij knikte naar Lea en verliet het huisje. Maar bij zich zelf zei hij :

— Lea, arm schaap, ik zal niet rusten, voor ge bij betere menschen woont.

Tante Zila gaf Lea een klap.

— Dat is voor uw schreeuwen, zei ze. Wees blij dat ik u eten geef ! En het beetje werk is zeker nog te veel voor u ?

Het kind zweeg. En ze tradtte zich te beheerschen. Vanavond in haar bedje op zolder, zou ze kunnen weenen. Dat zag tante niet. Het weesje lag daar dikwijls te schreien.

Mijnheer Woud ging naar boer Dewijn en vertelde het gebeurde.

— O, het is onnoodig, zo iets aan Zila Lansen te vragen, beweerde de landbouwer. Dat mensch heeft een steen, waar bij een alder het hart zit.

— Kunt gij niet eens met haar gaan praten ? vroeg mijnheer Woud.

— Wa zou het helpen ? Niets ! Ze zou me precies zoo ontvangen als u.

Ernest hoorde dit ook.

— En toch zal Lea naar Mechelen gaan, sprak hij bij zich zelf.

III.

Den volgende dag, 's avonds, ging Zila Lansen naar den stal. 't Was donker en guur weer. De wind huilde om het huis. Toen vrouw Lansen de koe gevoerd had en terug buiten kwam, gilte ze van schrik. Vóór haar stond een witte gedaante.

— Een spook, stamelde de bijgeloovige Zila.

— Ja... ik ben een spook, klonk het met zware stem. Ik weet, dat gij een harde, wreede vrouw zijt, slecht voor Lea. En ik zal u betooveren, als dat niet verandert.

— O, ik ben zoo goed voor haar... Lea mag bij u wonen ! Doe me niets ! smeekte Zila.

— Bij u wonen ! En voor u werken, hé ! Geld verdienen, terwijl ge ze maar half eten geeft. Ik weet alles, hernam het spook met een stem als een klok. Maar wilt ge u beteren ?

— Ja, ja, beloofde Zila.

— Toon het, door Lea toe te laten, Zondag naar Mechelen te gaan om Sinterklaas te zien.

— Ze mag, ze mag !

— Zult ge uw woord houden ?

— Ja...

— Anders kom ik terug en ik betoover alles !

Het spook gaf eenige leelijke schreeuwen en stormde voort. Bevend en doodsbleek keerde Zila in huis terug. Ze sloot de deur. Ze vertelde niets aan Lea, maar was toch vriendelijker dan anders. De dwaze vrouw meende waarlijk, dat er een echt spook was geweest.

— Die schilder ziet er zelf een soort van tooveraar uit en heeft het zeker gestuurd, dacht ze.

Den volgenden morgen ging vrouw Lansen, die nog ongerust was, aan den pastoor op het dorp alles vertellen.

— Hoe dwaas van u, om daaraan te gelooven, zei de herder. Er zijn immers geen spoken. En uw superstitie is zondig. Ha, hoe dikwijls zal ik dit nog moeten zeggen ! Maar uit christelijke liefde dient ge goed te zijn voor dat arm weesje.

En de pastoor vermaande vrouw Lansen ernstig.

— Wat het spook betreft, de een of andere grappenmaker heeft u beet gehad, vervolgde de pastoor.

— Dan moet het boer Dewijn zijn !

— Beschuldig nu iemand niet zoo lichtvaardig. Boer Dewijn is een veel te verstandige man om zoo iets uit te halen. Ik zal het wel eens onderzoeken, maar wees gij barmhartig voor de kleine Lea.

Vrouw Lansen ging heen.

— Ha, het is geen spook geweest, bromde ze. Dan gaat Lea ook niet naar Mechelen !

De pastoor begaf zich later op den dag naar de hoeve van Dewijn en deelde mee, wat er bij vrouw Lansen was gebeurd.

Ernest werd geroepen. De boer wist, dat de jongen gisteravond nog al lang weg was geweest... En toen hij thuis kwam, wilde Ernest dadelijk naar bed. Hij had toen zeker een laken stil naar boven gebracht. En ja, hoor ! Ernest bekende, dat hij voor spook had gespeeld.

— Vriendje, het is braaf, dat ge voor uw zusje opkomt, zei de pastoor. Maar ge moogt het niet zulke middelen toch niet doen. 't Is verkeerd, de menschen te doen gelooven aan superstitie en het is toch bedrog ook. Bovendien zoudt ge iemand van schrik een ziekte op het lijf jagen...

— Tante Zila is zoo slecht voor Lea ! kloeg Ernest.

— Ik heb uw tante vermaand, goed voor uw zusje te zijn. En ik zal er op letten, dat belooft ik u... Ge zoudt nu naar uw tante moeen gaan en haar de waarheid zeggen.

Da was voor Ernest een hard gelag. Maar hij beloofde het toch.

Den volgenden morgen kwam hij in het huisje van zijn tante.

— Moet gij niet werken ? snauwde de vrouw bij wijze van groet. Weet boer Dewijn, dat ge zoo den luiaard speelt ?

— Tante, ik heb iets verkeerd gedaan, zei Ernest bedremmeld.

— Wat dan ?

— Ik was het spook...

— Wat, jij !

Vrouw Lansen werd rood van kwaadheid. Ze had zich laten voor den gek houden door zoo'n knaap.

— Deugniet ! viel ze uit. Ze moesten u in 't kot steken. Maar Lea gaat niet mee naar Mechelen. En ge moogt nooit meer hier komen, zoo'n slechte jongen.

Lea begreep er niets van. Maar zou ze nu nooit meer met haar broer mogen spreken ?

— Buiten ! gebood Zila tot Ernest. Er zal wat van u groeien.

— O, tante, laat Lea Zondag mee gaan naar Mechelen ! smeeke Ernest.

— Neen ! En boer Dewijn moest u ook thuis houden of Sinterklaas kon u anders in zijn zak steken. Ha, die schilder heeft u opgestookt om voor spook te spelen !

— Toe, ga maar gauw voort ! En ik wil u hier nooit meer zien !

IV.

Het werd Zaterdag... Morgen zou Sinterklaas te Mechelen komen. Lea dacht er telkens aan. Maar zij mocht niet gaan zien.

Tante was nog onvriendelijker dan anders. Ze had zoo pas het weesje geslagen, omdat een kous niet vast genoeg gestopt was.

Plots kreeg Lea nieuwe hoop. Daar was de schilder.

— Nog eens die gek ! bromde tante Zila. Hij komt niet binnen.

Maar ze veranderde, toen ze zag, dat de burgemeester bij mijnheer Woud was. De heeren traden in huis.

— Vrouw Lansen, zei de burgemeester, we hebben besloten, dat Lea hier vertrekt. De voogden vinden het goed en de rechter is ook 't akkoord. Brave menschen te Mechelen willen Lea in huis nemen en ze zal daar heel goed zijn.

— Maar ze blijft hier ! Ik heb Lea eerst genomen ! antwoordde vrouw Lansen nijdig.

— Gij hebt niets te vertellen, sprak de burgemeester weer. Hier is het wettig stuk. Lea gaat met ons mee. Pak haar kleeven bijeen. Of moet ik de gendarmen halen ?

— En zoo beloont ge me, omdat ik het kind eten en woonst gaf ! snauwde Zila.

— Daarover zou ik maar zwijgen, hernam de burgemeester. Spreek toch niet over uw edelmoedigheid. We kennen die !

Mijnheer Woud keek glimlachend naar Lea. Ja, in dat rare lichaam zat een gouden hart...

De schilder had niet gerust voor hij Lea een beter leven kon bezorgen. Hij kende te Mechelen een ouderpaar, dat kort geleden een eenig dochtertje van dertien jaar had verloren. Hij ging met deze menschen over Lea spreken. En die vader en moeder zouden er

een troost in vinden, nu een weesje als kind in huis te nemen.

Toen was Woud met den vader naar den burgemeester naar het dorp gegaan en daarna naar de voogden en een rechter. En nu moest vrouw Lansen Lea afstaan.

Nijdig maakte ze het pakje gereed. Ze wilde van Lea geen afscheid nemen.

O, het was Lea of ze droomde. De heer Woud ging eerst met haar naar boer Dewijn, die reeds alles wist. En wat was Ernest gelukkig!

Morgen zou hij naar Mechelen gaan; in het nieuw tehuis van zijn zuster en ook Sinterklaas zien.

Hij bracht mijnheer Woud en Lea naar de tram. En de schilder leidde het weesje naar haar pleegouders te Mechelen, naar mijnheer en mevrouw Dewilde. Ze werd er hartelijk ontvangen. En wat keek ze vreemd op. Ze had nooit zulke schoone kamers gezien.

Mevrouw Dewilde deed al dadelijk als een lieve moeder. En Lea zou het hier spoedig gewoon zijn.

Den volgenden dag kwam Ernest. Mijnheer Woud stond aan de tram en ging eerst met Ernest naar Lea. De jongen zag zijn zusje in haar schoone kleeren. Hij hoorde, dat Lea nu elken dag naar school mocht.

Met blij hart gingen de heer Woud, Lea en Ernest de stad in, om Sinterklaas te zien.

Er was veel volk op gang. En de menigte stond vooral op de IJzeren Leen en dan verder tot aan de

Dijlebrug, waar die oude huizen met mooie gevels uit vroeger eeuwen zijn overgebleven.

Het waren meest ouders met kinderen die kwamen zien.

Mijnheer Woud had goed op zijn tijd gepast en voor Ernest en Lea een plaatsje vooraan veroverd.

— Zie, de slede staat al klaar, zei hij. Het schip zal wel gauw komen.

En ja hoor, een kwartiertje later verscheen statig het schip. Lea en Ernest en alle kinderen rekten den hals.

— Ik zie Sinterklaas al! riep Lea verheugd uit.

— Ik ook, zei Ernest.

— Ja, hij staat vooraan, sprak de heer Woud. Ge moet hem toejuichen...

Maar Lea en Ernest waren wat beschaamd. Doch de heer Woud begon dan zelf:

— Welkom, Sinterklaas! Leve Sinterklaas! riep hij.

En het klonk nu uit honderden monden:

— Leve Sinterklaas!

De kindervriend, in zijn schoon gewaad en met den hoogen mijter op, knikte en wuifde.

— Waarom zou Sinterklaas in een slede stappen en niet liever te paard rijden? vroeg Lea.

— Ik denk, dat zijn paard eens wat moet rusten, antwoordde mijnheer Woud. Het heeft zulke groote reizen te doen.

Sinterklaas stapte aan wal en het gejuich verdub-

belde nog. Hij had niet alleen zijn knecht mee, maar ook vrienden, die Mechelen eens wilden zien en Sinterklaas een handje helpen.

De goede Sint stapte in een slede. En nu begon de tocht door de stad. Langs de straten kwam meer en meer volk. En aan alle ramen waren Mechelaars, die genegen groetten. En Sinterklaas knikte al maar door en wuifde. Eerst bezocht hij het hospitaal, en andere plaatsen, waar zieke en zwakke kinders waren. O welk een vreugde bracht hij er.

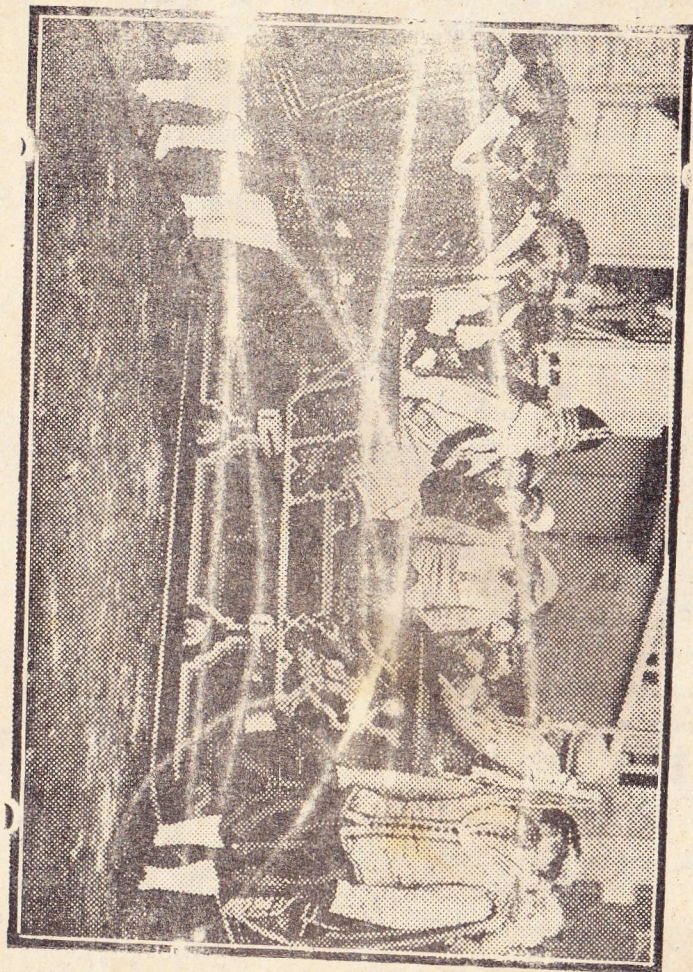
Mijnheer Woud leidde intusschen de kinderen naar een feestzaal. Hier zou Sinterklaas een tijdje vertoeven. De zaal was natuurlijk stampvol.

En daar kwam Sinterklaas en hij nam plaats op het tooneel.

Een groep kinderen zong schoone liederen. Een heer vertelde van Sinterklaas, hoe hij elk jaar Spanje verliet om in alle landen zijn lieve kinderen te bezoeken.

En dan sprak Sinterklaas zelf. Hij maande de kinderen aan braaf te zijn, ouders en meesters en meestersessen te gehoorzamen, vlijtig te leeren. Hij had nu ook al een geschenkje, maar 't meeste zou hij bij ieder

Lea en Ernest kregen chocolade en een oranjeappel. Maar het plezierigst vonden ze wel, dat ze Sinterklaas van zoo dicht bij hadden gezien. En ook, dat ze hem hadden hooren spreken.

Mijnheer Woud keerde met Lea en Ernest naar het huis van mijnheer en mevrouw Dewilde terug.

— Waar gaat Sinterklaas nu heen ? vroeg Lea.

— Wat rusten in een gasthof. Want vannacht moet hij de groote ronde doen door heel de stad en verder in de streek, antwoordde mijnheer Woud. Hij zal nu een paar uurtjes slapen, denk ik.

Mijnheer en mevrouw Dewilde hoorden alles. Ze luisterden met genoegen. O, vandaag, dachten ze nog meer als anders, zoo het kon, aan hun gestorven kindje. Maar ze waren toch blij nu Lea in huis te hebben. En hun eigen weesje in den hemel zou er zich over verblijden, dat vader en moeder dat weesje als kind hadden aangenomen.

Mevrouw Dewilde had chocolademelk gekookt. En er stond op tafel een schaal met heerlijke boterkoe-ken.

Mijnheer Woud en Ernest, moesten ook blijven eten. Allen zaten gezellig samen.

Eindelijk werd het voor Ernest tijd voor de tram. Mijnheer Dewilde zei, dat hij elken Zondag Lea mocht komen bezoeken. En mevrouw Dewilde of mijnheer Woud, zou ook wel eens met Lea naar de hoeve gaan.

Er werd gebeld. Mijnheer Dewilde ging zien. Hij kwam terug met een pakje. Op het papier stond geschreven : « Ik weet, dat Ernest vertrekt en wil hem ook nog een geschenk brengen. Ik ben blij, dat hij zijn zusje zoo innig bemint, maar hij mag nooit meer voor spook spelen.

Sinterklaas ».

— Die goede man weet nu toch alles, zei de heer Dewilde.

Ernest deed het pake open. Er zaten twee prachtige boeken in. En dan lag er ook een pakje chocolade bij.

Ge kunt wel denken, dat Ernest tevreden naar boer Dewijn terug keerde. En bij zijn avondgebed dankte hij God, omdat Lea nu bij zulke brave menschen woonde.

De twee weezen waren onder goede hoede.

En weet ge, wie ook overgelukkig was ? De man, met het rare lijf, het groot hoofd, maar het hart van goud : schilder Woud.

En op Kerstavond kwam hij niet alleen koeken eten bij Dewijn, maar mijnheer en mevrouw Dewilde en Lea vergezelden hem.

EINDE.

SINTERKLAAS-RIJMPJES.

Klaas, Klaas, kapoentje
Leg wat in mijn schoentje
Leg wat aan mijn zijde
'k Ben dan zoo blijde !

Dagen op voorhand zingen kinderen in West-
Vlaanderen om te herinneren dat Klaasdag is de :

Vaderke en Moederke
'k Heb Sint Niklaai gezien
Op een boompje, op een boompje
Niet ver van hier
En hij zat er zoo plezant
Met z'n mutse in z'n hand.
Sint Niklaas den heiligen man
Hij heeft zijnen besten tabbaard aan,
Hij rijdt er mee naar Spanje
Om appelkens van oranje,
Om suikergoed en marsepijn,
O, wat zal dat lekker zijn.
Sint Niklaas zal 't avond komen
Met zijnen tabbaard heel in bloemen
Achter de karootjes goed en fijn
Die in ons korfje zijn !
Tone gij moet peerdjes bakken
Sint Niklaai is op zijn reis,
Zijnen ezel wil niet trekken,
Tone steekt 'n beetje meê !
